

vaný byl povinen neprodlévat s používáním automatu, měl jej bezodkladně vyvěsiti k použití na přístupném místě v hostinské místnosti, neboť bylo úmyslem obou stran, by automatu bylo používáno a tím vytěžení tržové ceny bylo umožněno (anal. § 973 obč. zák.). Posoudil tedy v podstatě odvolací soud věc správně po právní stránce, i když nevhodně svůj názor opřel o třetí větu § 904 obč. zák. Určil-li tedy odvolací soud, řídě se zásadou slušnosti jako přiměřenou dobu po vybrání tržové ceny, dobu osmi měsíců, nepochybil, a nelze mu právem nic vytýkati v tom směru, ano stanovení doby té jest věcí volné soudcovské úvahy.

Čís. 12276.

Prohlásil-li dědic, přihlásivší se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, k pozůstalostnímu věřiteli, že veškeré závazky zůstavitele k němu sám vyrovná, jde o podstoupení vlastního osobního závazku dědice, nikoliv o podstoupení závazku jménem a v zastoupení pozůstalosti.

Dědic, jenž převzal podle § 1405 obč. zák. dluh pozůstalosti, má všechny obrany, které příslušely pozůstalosti proti věřiteli, jehož dluh byl převzat, v době ujednání o převzetí dluhu, nemůže však použití proti věřiteli obran, které mu jako dědici vznikly vyrovnáním uzavřeným napotom mezi pozůstalostí a ostatními pozůstalostními věřiteli.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1933, Rv I 1440/31.)

Žalující společnost domáhala se na žalované zaplacení pohledávky, ježto žalovaná prohlášením ze dne 11. září 1929 převzala dluh svého bratra Eduarda A-a u žalobkyně. V době tohoto prohlášení byl Eduard A. již mrtev. Dne 19. září 1929 bylo o jmění Eduarda A-a (jeho pozůstalosti) zahájeno vyrovnací řízení. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jest řešiti otázku, zda se ujednáním ze dne 11. září 1929 skýtá věřiteli zvláštní výhoda a zda jest tato výhoda v souvislosti s vyrovnáním. Na tyto obě otázky odpověděl první soud kladně, odvolací soud však názor ten nemůže sdíleti. Z toho, že v čase prohlášení byl dlužník Eduard A. již mrtev a že za osm dní po prohlášení bylo o jeho jmění zahájeno vyrovnací řízení, nelze o sobě dovoditi, že ujednání bylo v souvislosti s vyrovnacím řízením o dlužníkově pozůstalosti. Vývody napadeného rozsudku v tom směru jsou jen domněnkami, nemajícimi ve zjištěných okolnostech základu. Ani názor prvního soudu, že ujednáním byla propůjčena zvláštní výhoda žalující straně podle § 47 vyr. ř. není ničím opodstatněn. Žalobce totiž tvrdil v první stolici a tvrdí i v odvolacím spisu, že žalovaná převzala jeho pohledávky za svým zemřelým bratrem, jde tedy o ujednání s věřitelem podle § 1406 obč. zák., žalobce sám ani netvrdí, že se za pohledávku zaručila nebo přistoupila k dluhu jako nový solidární dlužník. Z toho vyplývá, že podle § 1407 obč. zák. závazek žalované co do převzatého dluhu jest týž jako závazek dosavadního dlužníka a že žalovaná může činiti námitky z právního poměru mezi věřitelem a dosavadním dlužníkem. Ostatně vyplývá ze samého obsahu prohlášení, že

jde jen o převzetí dluhu, poněvadž jako důvod ujednání se v listině uvádí, že žalovaná následkem úmrtí svého bratra povede jeho pekařství a obchod dále (§ 1409 obč. zák.). Právem proto žalovaná strana namítla, že vyrovnání mezi pozůstalostí Eduarda A-a a jejími věřiteli, soudem vyrovnacím potvrzené, má též právní účinek na zažalovanou pohledávku, a to tím spíše, ježto vyrovnání to bylo uzavřeno se žalovanou jako přihlášenou dědičkou Eduarda A-a, takže nesprávné jest tvrzení odvolání, že žalovaná za pozůstalost vyrovnací návrh neučinila, nýbrž že tak učinil její švakr D. Ježto první soud zjistil, že žalovaná skutečně dluh ten podle obsahu potvrzeného vyrovnání zaplatila, ba nesporno jest, že kupní cenu za zboží dodané po úmrtí Eduarda A-a plně zaplatila, zanikla pohledávka ta nejen proti pozůstalosti původního dlužníka, nýbrž i proti žalované a proto právem žalobní nárok byl zamítnut.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

Dovolání napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů č. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. Tomuto důvodu nelze upříti oprávněnost. Podle § 47 vyrov. ř. čís. 337/1914 jest neplatná úmluva dlužníka nebo jiných osob s věřitelem, kterou se mu poskytují zvláštní výhody před ujednáním vyrovnání nebo v době mezi ujednáním vyrovnání a dnem, kterým nabude právní moci potvrzovací usnesení. Praxe rozšířila ustanovení to na všechny výhody, které by byly poskytnuty věřiteli z podnětu vyrovnacího řízení již zahájeného nebo teprve zamýšleného nebo jen z nějaké vzdálené souvislosti s ním, nechť jsou subjektivní okolnosti a pohnutky poskytnutí výhody jakékoliv (rozh. čís. 3358, 9342 sb. n. s.). Jest tudíž zkoumati, zda výhody poskytnuté ujednáním ze dne 11. září 1929 žalovanou žalující společnosti byly poskytnuty z podnětu zamýšleného vyrovnacího řízení o pozůstalostním jmění Eduarda A-a neb aspoň z nějaké, byť i jen vzdálené, souvislosti s ním. Rozřešení této otázky jest věcí právního posouzení případu. První soud dospěl k názoru, že se ujednání o převzetí dluhů A-ových stalo v souvislosti s vyrovnacím řízením o pozůstalosti Eduarda A-a a opřel tento svůj úsudek o zjištěné okolnosti, že žalobkyně byla s Eduardem A-em delší dobu v obchodním spojení, že její obchodní zástupce H. věděl v době, kdy ujednal se žalovanou prohlášení ze dne 11. září 1929, že zůstavitel A. jest žalobkyni dlužen více účtů, jakož i o okolnost, že žalovaná učinila návrh na zahájení vyrovnacího řízení již 19. září 1929 a že žalobkyně k vyrovnacímu řízení svou pohledávku nepřihlásila. Tím prý dala žalobkyně na jevo, že bude asi pozůstalost Eduarda A-a předložena a že může dojít k zahájení vyrovnacího řízení. Odvolací soud nesdílí tento úsudek prvního soudu a má za to, že nelze z okolností, že byl v době od 11. září 1929, kdy bylo prohlášení o převzetí dluhů učiněno, dlužník Edvard A. již mrtev (zemřel 3. neb 4. září 1929) a že do osmi dnů po prohlášení došlo k zahájení vyrovnacího řízení, o sobě dovoditi souvislost mezi ujednáním ze dne 11. září 1929 a vyrovnacím řízením o pozůstalosti A-ově, a právem usuzuje, že vývody prvního soudu v tom

směru jsou jen domněnkami, které postrádají veškerého věcného podkladu. Vždyť právě okolnost, že žalující společnost svou pohledávku za Eduardem A-em ani nepřihlásila k vyrovnacímu řízení a že tudíž svým hlasem nepůsobila k uskutečnění vyrovnání ve prospěch dlužné pozůstalosti, spíše by svědčila opaku, že totiž ujednání ze dne 11. září 1929 nebylo uzavřeno z podnětu zamýšleného vyrovnacího řízení nebo v souvislosti s ním. Nelze však sdílet závěr, který odvolací soud učinil z toho svého úsudku v tom směru, že může žalovaná proti ujednání ze dne 11. září 1929 činiti námitky a použití vyrovnání uzavřeného mezi pozůstalostí Eduarda A-a a jejími věřiteli, potvrzeného vyrovnacím soudem, jako obrany proti požadavku žalobkyně na plné uspokojení žalobní pohledávky. I když nelze popřít, že vyrovnání uzavřela žalovaná jako dědička Edvarda A-a, přihlásivši se již 9. září 1929 k jeho pozůstalosti ze zákona s dobrodíním inventáře, nelze přehlédnouti, že ujednání ze dne 11. září 1929 učinila vlastním jménem, a nikoli jménem a v zastoupení pozůstalosti Eduarda A-a. Tvrdí-li žalovaná v dovolací odpovědi opak, jest poukázati k tomu, že nerozhoduje, co při uzavírání smlouvy myslila, nýbrž jakým způsobem svou vůli projevila, a tu právě projev její v ujednání »veškeré závazky (proti žalobkyni) sama vyrovnám« nasvědčuje podstoupení vlastního osobního závazku, nikoli podstoupení závazku jménem a v zastoupení pozůstalosti. Převzala-li tedy žalovaná, jak zjistil první soud, všechny závazky pozůstalosti Eduarda A-a proti žalobkyni (§ 1406 druhý odstavec obč. zák.), přísluší jí zajisté podle § 1407 první odstavec druhá věta obč. zák. všechny obrany, které pozůstalosti A-ově proti věřitelce z onoho právního poměru příslušely, avšak jen ony obrany, které pozůstalosti příslušely v době ujednání o převzetí dluhu, tedy v den 11. září 1929. Nemůže tedy použití proti žalobkyni obran pozdějších, které jí jako dědičce vznikly vyrovnáním z 12. prosince 1929 uzavřeným mezi pozůstalostí A-ovou a ostatními věřiteli, neboť toto později uzavřené a soudem schválené vyrovnání netýče se pohledávky žalobkyně, která jí přísluší proti žalované osobně z onoho ujednání ze dne 11. září 1929. Neposoudil proto odvolací soud v tom směru věc správně po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Důsledkem toho jest, že úmluvu ze dne 11. září 1929 nelze pokládati za nicotnou podle § 47 vyr. řádu z r. 1914, jak mylně za to měl první soud, a dále, že proti pohledávce žalující společnosti, vyplývající z úmluvy proti žalované, nepřislouží žalované obrana, že jest povinna platiti jen 41% kvotu pohledávky té vzhledem k vyrovnání uzavřenému a soudně pravoplatně schválenému o pozůstalostním jmění po Eduardu A-ovi. Následkem toho jest však žalobní nárok v plné výši co do kapitálu odůvodněn i bylo jej přisouditi.

Čís. 12277.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Poskytování premií ve formě různého zboží proti odvedení určitého počtu odběrných kuponů bez započítání do prodejní ceny nepřičí se dobrým mravům soutěže. Lhostejno, že premie jsou poskytovány ve zboží, s nímž prodávatel neobchoduje.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1933, Rv I 1667/31.)